

დანიელის წიგნი — ას ერთი

აღთქმის მაცნე: განწმედიდან გაწმენდამდე

Jeff Pippenger

2024-02-29

კვირა, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ აღთქმა დაადასტურა, აღნიშნავდა პერიოდს მისი ნათლობიდან იმ დრომდე, როცა ქრისტე ზეციურ საწმიდარში სტეფანეს ჩაქოლვისას აღდგა.

მაგრამ იგი, სულიწმიდით აღვსილი, მტკიცედ შეჰყურებდა ზეცას და იხილა ღვთის დიდება და იესო, ღვთის მარჯვენით მდგომი, და თქვა: აჰა, ვხედავ გახსნილ ზეცას და კაცის ძეს, ღვთის მარჯვენით მდგომს. მაშინ მათ დიდი ხმით იყვირეს, ყურები დაიხშვეს და ერთსულოვნად დაეცნენ მას; გააძევეს იგი ქალაქიდან და ჩაქოლეს; ხოლო მოწმეებმა თავიანთი სამოსელი დააწყვეს ერთი ჭაბუკის ფერხით, რომელსაც ერქვა სავლე. და ჩაქოლავდნენ სტეფანეს, რომელიც ღმერთს მოუხმობდა და ამბობდა: უფალო იესო, მიიღე ჩემი სული. და მუხლი მოიყარა და დიდი ხმით შესძახა: უფალო, ნუ მიუთვლი მათ ამ ცოდვას. და ეს რომ თქვა, მიიძინა. საქმეები 7:55–60.

როცა სტეფანე ჩაქოლეს და მიქაელი აღდგა, სახარება წარმართებთან მივიდა, რადგან იმ დრომდე სახარება იუდეველებით იყო შემოფარგლული.

„მაშინ, — თქვა ანგელოზმა, — ‘იგი ერთ შვიდეულს [შვიდ წელს] მრავალთან აღთქმას განამტკიცებს.’ მაცხოვრის მიერ თავისი მსახურების დაწყებიდან შვიდი წლის განმავლობაში სახარება განსაკუთრებით იუდეველთათვის უნდა ქადაგებულიყო: სამი წელიწად-ნახევარი თვით ქრისტეს მიერ, ხოლო ამის შემდეგ — მოციქულთა მიერ. ‘შვიდეულის შუაში იგი მსხვერპლსა და შესაწირავს მოსპობს.’ დანიელი 9:27. ახ. წ. 31 წლის გაზაფხულზე ქრისტე, ჭეშმარიტი მსხვერპლი, კალვარიაზე იქნა შეწირული. მაშინ ტაძრის კრეტსაბმელი ორად გაიპო, რაც მოწმობდა, რომ მსხვერპლშეწირვითი მსახურების სიწმინდე და მნიშვნელობა უკვე წასული იყო. დადგა ჟამი, რომ მიწიერი მსხვერპლი და შესაწირავი შეწყვეტილიყო.“

„ერთი კვირა — შვიდი წელი — დასრულდა ახ. წ. 34 წელს. შემდეგ, სტეფანეს ჩაქოლვით, იუდეველებმა საბოლოოდ დაადასტურეს სახარების უარყოფა; ხოლო მოწაფეები, რომლებიც დევნის გამო გაიფანტნენ, „ყველგან დადიოდნენ და სიტყვას ქადაგებდნენ“ (საქმეები 8:4); და ამის შემდეგ ცოტა ხანში, საული, მდევნელი, მოექცა და გახდა პავლე, წარმართთა მოციქული.“ The Desire of Ages, 233.

34 წელს დასრულდა წმინდა კვირა (ორი ათას ხუთას ოცი დღე), და ძველი ისრაელი განეშორა ღმერთს; მათი გამოსაცდელი ვადა სრულად დაიხურა. იმ მომენტში ძველ ისრაელზე აღსრულებადი საზღაური აღთქმის უარყოფისა და ღვთის ძის ჯვარცმისათვის ღმერთის აღმასრულებელ სამსჯავროს დაექვემდებარა. ღმერთმა თავისი სულგრძელი წყალობით იერუსალიმის დაღუპვა გადაავადა ჩვენი წელთაღრიცხვის 66 წლიდან 70 წლამდე მისი ალყისა და განადგურების დრომდე.

დანიელის მეცხრე თავის მუხლები, რომლებმაც განსაზღვრეს ის შვიდეული, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ აღთქმა განამტკიცა, ამავე დროს მიუთითებენ, რომ წარმართული რომი (მომავალი მთავარი) დაანგრევდა ქალაქსა და საწმიდარს; მაგრამ ღმერთმა, თავისი სულგრძელობით აღსავსე წყალობით, ძველი ისრაელის ძეთ დრო მისცა, რათა მოესმინათ სახარება და მიეღოთ გადაწყვეტილება, როგორც მათმა მამებმა მოიქცნენ ქრისტესა და მოწაფეთა მათ შორის მსახურების შვიდწლიანი პერიოდის განმავლობაში.

„თითქმის ორმოცი წლის განმავლობაში მას შემდეგ, რაც იერუსალიმის დაღუპვა თვით ქრისტემ გამოაცხადა, უფალმა დააყოვნა თავისი სამსჯავრო ქალაქსა და ერზე. საკვირველი იყო ღვთის სულგრძელება თავისი სახარების უარყოფელთა და თავისი ძის მკვლელთა მიმართ. უნაყოფო ხის იგავი წარმოადგენდა ღვთის მოპყრობას იუდეველი ერისადმი. უკვე იყო გამოტანილი ბრძანება: „მოჭერით იგი; რადღა იკავებს ადგილს მიწაზე?“ (ლუკა 13:7), მაგრამ ღვთიურმა წყალობამ იგი კიდევ მცირე ხნით დაინდო. იუდეველთა შორის ჯერ კიდევ მრავალი იყო, ვისაც არ ესმოდა ქრისტეს ხასიათი და მისი საქმე. და შვილებს არ ჰქონდათ ის შესაძლებლობები გამოყენებული და ის ნათელი მიღებული, რომელიც მათმა მშობლებმა უკუაგდეს. მოციქულთა და მათი თანამოღვაწეების ქადაგებით ღმერთი მათზე ნათელს მოჰგენდა; მათ მიეცემოდათ ნება ეხილათ, როგორ აღსრულდა წინასწარმეტყველება არა მხოლოდ ქრისტეს შობაში და ცხოვრებაში, არამედ მისი სიკვდილსა და აღდგომაშიც. შვილები არ დაისაჯნენ მშობლების ცოდვების გამო; მაგრამ როდესაც, იმ ნათლის სრული ცოდნით, რომელიც მათ მშობლებს მიეცათ, შვილებმა უარყვეს საკუთარი თავისთვის ბოძებული დამატებითი ნათელი, ისინი გახდნენ მშობლების ცოდვათა მონაწილენი და აავსეს თავიანთი ურჯულოების საზომი.

„იერუსალიმის მიმართ ღვთის სულგრძელობამ მხოლოდ უფრო მეტად განამტკიცა იუდეველნი თავიანთ ჯიუტ მოუწანიებლობაში. იესოს მოწაფეთა მიმართ თავიანთი სიძულვილითა და სისასტიკით მათ უარყვეს წყალობის უკანასკნელი შეთავაზება. მაშინ ღმერთმა მათგან წაიღო თავისი მფარველობა და სატანასა და მის ანგელოზებს მოუხსნა თავისი შემაკავებელი ძალა, და ერი დარჩა იმ წინამძღოლის მმართველობის ქვეშ, რომელიც თავად აირჩია. მისმა შვილებმა უგულვებელყვეს ქრისტეს მადლი, რომელიც მათ შესაძლებლობას მისცემდა დაეთრგუნათ თავიანთი ბოროტი მიდრეკილებები, და ახლა ეს მიდრეკილებანი თავად იქცნენ მათ დამპყრობლებად. სატანამ აღძრა სულის ყველაზე მძვინვარე და ყველაზე დაცემული ვნებანი. ადამიანები აღარ მსჯელობდნენ; ისინი გონიერების ფარგლებს გარეთ იყვნენ — იმპულსისა და ბრმა მძვინვარების მმართველობის ქვეშ. თავიანთ სისასტიკეში ისინი სატანურნი გახდნენ. ოჯახშიც და ერშიც, როგორც უმაღლეს, ისე უმდაბლეს წოდებათა შორის, სუფევდა ეჭვი, შური, სიძულვილი, დავა, ამბოხი, მკვლელობა. არსად იყო უსაფრთხოება. მეგობრები და ნათესავები ერთმანეთს ღალატობდნენ. მშობლები თავიანთ შვილებს ხოცავდნენ, და შვილები — თავიანთ მშობლებს. ხალხის მმართველთ აღარ შესწევდათ ძალა, საკუთარი თავიც კი ემართათ. აღვირა ხსნილმა ვნებებმა ისინი ტირანებად აქცია. იუდეველებმა მიიღეს ცრუ მოწმობა, რათა დაეგმოთ ღვთის უდანაშაულო ძე. ახლა ცრუ ბრალდებებმა

მათი საკუთარი სიცოცხლეც არამტკიცედ აქცია. თავიანთი საქმეებით ისინი დიდი ხნის განმავლობაში ამბობდნენ: 'მოგვაშორეთ წმიდა ისრაელისა ჩვენს წინაშე.' ესაია 30:11. ახლა მათი სურვილი აღსრულდა. ღვთის შიში მათ აღარ აშფოთებდათ. სატანა ერის სათავეში იდგა, ხოლო უმაღლესი სამოქალაქო და სასულიერო ხელისუფალნი მის გავლენას იყვნენ დამორჩილებულნი.“ დიდი ბრძოლა, 27, 28.

როგორც აღთქმის მაცნე, ქრისტე თავდაპირველად მხოლოდ იუდეველებთან მოქმედებდა. 34 წელს, სტეფანეს ქვით ჩაქოლებისას, სახარება შემდეგ წარმართებთან მივიდა, და დადგა ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროს ჟამი, თუმცა ღმერთმა, თავისი მოწყალებით, დროის ეს მომენტი დაახლოებით ორმოცი წლით გადადო.

როგორც აღთქმის მაცნემ, მალაქიას მესამე თავის აღსრულებით, ქრისტემ ტაძარი ორჯერ განწმინდა. ეს მან აღასრულა იმ პერიოდში, რომელიც განსაკუთრებულად იყო განყოფილი აღთქმის იმ ხალხისთვის, რომელთაც მაშინ გვერდს უვლიდნენ და განაშორებდნენ, და აგრეთვე მათთვის, რომლებიც მაშინ გახდებოდნენ ახალი რჩეული ხალხი. როდესაც დროის ის პერიოდი დასრულდა, დაიწყო ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროს ჟამი. იოანე ნათლისმცემელი იყო ის მაცნე, რომელმაც გზა მოამზადა ქრისტეს საქმისთვის — აღემართა ახალი რჩეული ხალხი, რომელთანაც იგი აღთქმაში შევიდოდა.

ტაძრის ორი განწმენდა იყო თვალსაჩინო გაკვეთილები, რომლებიც მიუთითებდა ქრისტეს საქმეზე — სულის ტაძრის განწმენდაზე. როდესაც აღთქმის მაცნე მოულოდნელად მოდის მალაქიას მესამე თავში, იგი წმენდს და ასევე განწმენდით განდევნის ლევის ძეთ, რათა შეიქმნას შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში.

მაგრამ ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც გამომდნარის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი. და დაჯდება იგი როგორც ვერცხლის გამომდნობი და განწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეებს და გაწმედს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს შესაწირავი სიმაღლით. მაშინ სასიამოვნო იქნება უფლისათვის იუდას და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც წარსულ წლებში. მალაქია 3:2-3.

მალაქიას მესამე თავი, და ტაძრის ორი განწმენდა წარმოადგენს ლევის ძეთა რწმენის სრულყოფას, რომელსაც აღასრულებს აღთქმის მაცნე. ლევის ძეთა რწმენის სრულყოფა წარმოდგენილია ოქროს განწმენდით.

„აუცილებელია, სანატორიუმში ყოველ მათგანში, ვისაც რაიმე გავლენა აქვს, ღვთის ნებასთან შეთანხმება, საკუთარი თავის დამდაბლება, გულის გახსნა ქრისტეს სულის ძვირფასი ზემოქმედებისთვის. ცეცხლში გამოცდილი ოქრო სიყვარულსა და რწმენას წარმოადგენს. მრავალნი თითქმის მოკლებულნი არიან სიყვარულს. თვითკმარობა მათ თვალს უბრმავებს მათი დიდი საჭიროების მიმართ. არსებობს აშკარა აუცილებლობა ღმერთთან ყოველდღიური მოქცევისა, ახალი, ღრმა და ყოველდღიური გამოცდილების რელიგიურ ცხოვრებაში.“ მოწმობანი, ტომი 4, 558.

მალაქიას მესამე თავი და ტაძრის ორგზისი განწმენდა წარმოადგენს ბრძენთა, ანუ ლევის ძეთა, შორის ცოდნის ზრდის გაგების სრულყოფას, რომელიც აღსრულდება აღთქმის მაცნის მიერ. ლევის ძეთა ეს სრულყოფა ვერცხლის განწმენდით არის წარმოდგენილი.

უფლის სიტყვები წმიდა სიტყვებია; როგორც მიწის ქურაში გამოდნობილი ვერცხლი, შვიდგზის განწმედილი. ფსალმუნი 12:6.

აღთქმის მაცნე უნდა განწმინდა ლევის ძენი ვერცხლივით და ოქროსავით. ღმერთის სიტყვა არის ის, რაც განწმენდს, რადგან განწმენდილ ყოფნა ნიშნავს გამართლებულსა და განსაწიფიცირებულს ყოფნას.

განწმინდე ისინი შენი ჭეშმარიტებით; შენი სიტყვა არის ჭეშმარიტება. იოანე 17:17.

იოანე ნათლისმცემელი იყო ის მაცნე, რომელმაც აღთქმის მაცნეს გზა მოუმზადა მალაქიას მესამე თავის პირველი აღსრულებისას, და მისი უწყება ამ მხრივ ოთხნაწილიანი ბუნებისა იყო. მისი საქმე მოიცავდა აღთქმის მაცნის მიერ შესასრულებელი განწმენდის საქმის გამოცხადებას, და იმასაც, რომ აღსრულებული განწმენდის საქმე წარმოდგენილი იყო როგორც კალოს მოხვეტის აქტი. მან გამოავლინა, რომ წინათ რჩეული ხალხი მაშინ გვერდის ავლის პროცესში იყო. მან აგრეთვე წარუდგინა ღვთის ხალხს ლაოდიკიის უწყება, რითაც უჩვენა მათ თავიანთი ცოდვები და მათი მამების ცოდვები. ყოველივე ეს მან მოაქცია „მომავალი რისხვის“ კონტექსტში. მაცნის საქმე, რომელმაც გზა მოამზადა, წარმოადგენდა საქმეს იმისა, ვისაც არასოდეს მიეღო განათლება იმ ხალხის საგანმანათლებლო სისტემაში, რომელთაც გვერდს უვლიდნენ.

„იოანე ნათლისმცემელში უფალმა თავისთვის აღადგინა მაცნე, რათა გაემზადებინა უფლის გზა. მას უნდა მიეტანა სამყაროსთვის შეუდრეკელი მოწმობა ცოდვის მხილებისასა და დაგმობისას. ლუკა, მისი მისიისა და საქმიანობის გამოცხადებისას, ამბობს: „და იგი ივლის მის წინაშე ელიას სულითა და ძალით, რათა მამათა გულები შვილებისკენ მოაქციოს და ურჩნი — მართალთა სიბრძნისკენ; რათა მოუმზადოს უფალს გამზადებული ხალხი“ (ლუკა 1:17).“

„ფარისეველთა და სადუკეველთაგან მრავალნი მოვიდნენ იოანეს ნათლისღებაზე, და მან, მიმართა რა მათ, თქვა: „იქედნეთა ნაშობნო, ვინ გაგაფრთხილათ, რომ გაქცეოდით მომავალ რისხვას? გამოიღეთ, მაშასადამე, სინანულის შესაფერი ნაყოფი; და ნუ იფიქრებთ, თითქოს თქვენს თავში თქვათ: აბრაამი გვყავს მამად; რადგან გეუბნებით თქვენ, რომ ღმერთს ძალუმს ამ ქვებისაგან აღუდგინოს შვილები აბრაამს. და აწ უკვე ცული მიდებულობა ხეთა ფესვთან; ამიტომ ყოველი ხე, რომელიც კეთილ ნაყოფს არ გამოიღებს, მოიკვეთება და ცეცხლში ჩაიყრება. მე თქვენ წყლით გნათლავთ სინანულისთვის; ხოლო ჩემ შემდეგ მომავალი ჩემზე უძლიერესია, ვისი ფეხსაცმლის ტარების ღირსიც მე არა ვარ; იგი თქვენ მონათლავს სულიწმიდითა და ცეცხლით; ვის ხელშიც საცერია, და იგი სრულად გაწმენდს თავის კალოს, და თავის პურს ბეღელში შეკრებს; ხოლო ბზეს ჩაუქრობელი ცეცხლით დაწვავს“ (მათე 3:7–12).

იოანეს ხმა საყვირით აღიმართა. მისი დავალება იყო: „აუწყე ჩემს ხალხს მათი დანაშაული და იაკობის სახლს — მათი ცოდვები“ (ესაია 58:1). მას არ მიუღია ადამიანური განსწავლულობა. მისი მასწავლებლები ღმერთი და ბუნება იყვნენ. მაგრამ საჭირო იყო ერთი, რომელიც ქრისტეს წინ გზას მოამზადებდა და იმდენად გაბედული იქნებოდა, რომ თავისი ხმა ძველი დროის წინასწარმეტყველებით გაეგონებინა, გადაგვარებული ერი მონანიებისკენ მოუწოდებდა. Selected Messages, წიგნი 2, 147, 148.

უილიამ მილერი იყო მეორე მაცნე, რომელმაც მოამზადა გზა აღთქმის მაცნისთვის, და მილერის პიროვნება და მსახურება იოანე ნათლისმცემლით იყო წინასახეობრივად წარმოდგენილი.

„ათასები იქნენ მოყვანილნი იმისათვის, რომ მიეღოთ უილიამ მილერის მიერ ქადაგებული ჭეშმარიტება, და ღვთის მსახურნი აღდგნენ ელიას სულითა და ძალით, რათა ეუწყებინათ ეს უწყება. იესოს წინამორბედი იოანეს მსგავსად, მათ, ვინც ამ საზეიმო უწყებას ქადაგებდნენ, თავს მოვალედ გრძნობდნენ, ცული მიეღოთ ხის ფესვთან და ადამიანებისთვის მოეწოდებინათ, გამოეღოთ სინანულისთვის შესაფერისი ნაყოფი.“ Early Writings, 233.

ქრისტეს დროს მოქიშპე იუდეველები მიყვანილნი იყვნენ, რომ მესიაზე ცრუ უწყებისთვის ერწმუნათ. „მესია“ არის ებრაული სიტყვა ბერძნული სიტყვისა „ქრისტე“, რომელიც ნიშნავს „ცხებულს“.

სიტყვა, რომელიც ღმერთმა გაუგზავნა ისრაელის ძეთ, აუწყებდა მშვიდობას იესო ქრისტეს მიერ: (იგია ყოველთა უფალი:) ამ სიტყვას, ვამბობ, თქვენ იცით, რომელიც გახმოვანდა მთელს იუდეაში და დაიწყო გალილეიდან, იმ ნათლისღების შემდეგ, რომელსაც იოანე ქადაგებდა; როგორ სცხო ღმერთმა ნაზარეთელ იესოს სულიწმიდითა და ძალით; რომელიც მიმოდიოდა, კეთილს იქმოდა და კურნავდა ეშმაკის მიერ დაჩაგრულ ყველა ადამიანს; რადგან ღმერთი იყო მასთან. საქმეები 10:36–38.

ორივე — „მესია“ და „ქრისტე“ — ნიშნავს „ცხებულს“. ქრისტე მისი ნათლობისას იქნა ცხებული; ამიტომ, მკაცრი აზრით, იგი არ იყო არც მესია და არც ქრისტე მის ნათლობამდე. მისი ნათლობა წინასწარმეტყველურად შეესაბამება ანგელოზის ჩამოსვლას გამოცხადების მეათე თავში, რომელიც ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, და იგი ასევე შეესაბამება გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძღვევამოსილი ანგელოზის ჩამოსვლას, რომელიც ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. ეს სამი წინასწარმეტყველური ნიშნული განსაზღვრავს სულიწმიდის გამოვლინებას გვიან წვიმაში.

მოსარჩლე იუდეველებს ეპყრათ მცდარი შეხედულება, ცრუ წინასწარმეტყველური უწყება, თითქოს მესია დაამყარებდა სიტყვასიტყვით მიწიერ სამეფოს, სადაც ისრაელის ერი იმმართველებდა მთელ მსოფლიოზე. ეს იყო ცრუ უწყება, რომელიც აღუთქვამდა „მშვიდობასა და კეთილდღეობას“.

უილიამ მილერის უწყებას ორი მთავარი ელემენტი ჰქონდა. პირველი იყო იმ დროითი წინასწარმეტყველებების გამოყენება, რომლებიც საწმიდრის განწმენდას განსაზღვრავდა, ხოლო მეორე — კათოლიკური განმარტების უარყოფა ათასწლოვანი მილენიუმის შესახებ, რომლის დაჯერებისკენაც პროტესტანტები იყვნენ მიდრეკილნი. მილენიუმის ეს მცდარი შეხედულება, რომელიც ათას წელს მშვიდობისა და კეთილდღეობის ხანად ასახელებდა, წარმოდგენილი იყო მესიის სამეფოს იმ მცდარი შეხედულებით, რომელსაც კირკიტა იუდეველები იზიარებდნენ.

ის ორი მოწმე ამხელს გვიანი წვიმის იმ ყალბ ცნობას, რომელიც აღთქმის მაცნეს მის ტაძარში უეცარი მოსვლისათვის გზის გამშაადებელი მაცნის ისტორიის მესამე და საბოლოო აღსრულებაში „მშვიდობასა და კეთილდღეობას“ ჰპირდება. ეს ცრუ ცნობა გვიანი წვიმის შესახებ განსაზღვრულია როგორც „მშვიდობისა და უსაფრთხოების“ ცნობა, იოანე ნათლისმცემლის ცნობის საპირისპიროდ, რომელმაც გამოაცხადა, რომ „ყოველი ხე, რომელსაც არ გამოაქვს კარგი ნაყოფი, იჭრება და ცეცხლში ჩაიყრება“, როდესაც „მომავალი რისხვა“ მოაწევს. ეს ასევე წარმოდგენილი იყო მილერის მიერ იმის დადგენით, რომ არ იარსებებდა მშვიდობის ათასი წელი, როგორც ამას კათოლიციზმი ასწავლის, რადგან როდესაც უფალი დაბრუნდება, იგი თავისი მოსვლის ბრწყინვალეობით გაანადგურებს დედამიწას.

და თქვენ, შეჭირვებულნი, ჩვენთან ერთად მოისვენეთ, როდესაც უფალი იესო ზეციდან გამოცხადდება თავისი ძლევამოსილი ანგელოზებით, მგზნებარე ცეცხლში, რათა შური იძიოს მათზე, ვინც ღმერთს არ იცნობს და არ ემორჩილება ჩვენი უფლის, იესო ქრისტეს, სახარებას; რომელნიც დაისჯებიან საუკუნო დაღუპვით უფლის სახისაგან და მისი ძლიერების დიდებისაგან. 2
თესალონიკელთა 1:7-9

პირველი ორი მაცნე, რომლებმაც აღთქმის მაცნისათვის ახალი რჩეული ხალხთან აღთქმაში შესვლის გზა მოამზადეს, ცხადყოფენ, რომ ცრუ „მშვიდობისა და უსაფრთხოების“ უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელიც ლაოდისკისეული ადვენტიზმის მესამე თაობაში ჩამოყალიბდა, სატანის მიერ იქნა გამიზნულად შემუშავებული, რათა მეოთხე თაობის ლაოდისკისეულ ადვენტიზმს ალეკვთა ისლამის როლის შეცნობა, როგორც იგი წარმოდგენილია მესამე ვაის სახით.

იმ განწმედის პროცესში, რომელიც სრულდება მათთვის, ვინც ლევის ძეებით არიან წარმოდგენილნი, ის, ვინც იოანე ნათლისმცემლის შემდეგ მოვიდა, თავისი ხელში მყოფი ნიჩბით უნდა განეწმინდა და საფუძვლიანად გაესუფთავებინა თავისი საბძელი. ეს საქმე მისი სიტყვის მიერ სრულდება.

„ვისი სავარცხელი მის ხელშია, და იგი სრულად გაწმენდს თავის კალოს და თავის ხორბალს ბეღელში შეაგროვებს.“ მათე 3:12. ეს იყო განწმედის ერთ-ერთი დრო. ჭეშმარიტების სიტყვებით ბზეს ხორბლისგან აცალკევებდნენ. რადგან ისინი მეტისმეტად ამოინი და საკუთარი სიმართლის მოიმედენი იყვნენ, რათა შეგონება მიეღოთ, მეტისმეტად წუთისოფლის მოყვარულნი, რათა სიმდაბლის ცხოვრება მიეღოთ, მრავალნი განერიდნენ იესოს. მრავალნი დღესაც იმავეს სჩადიან. სულები დღესაც გამოიცდებიან, როგორც ის მოწაფეები კაპერნაუმის სინაგოგაში

გამოიცადნენ. როდესაც ჭეშმარიტება გულამდე მიეწევა, ისინი ხედავენ, რომ მათი ცხოვრება ღვთის ნებას არ შეესაბამება. ისინი ხედავენ, რომ საკუთარ თავში სრული ცვლილება ესაჭიროებათ; მაგრამ არ სურთ საკუთარი თავის უარყოფის საქმეს ხელი მოჰკიდონ. ამიტომ რისხდებიან, როცა მათი ცოდვები გამოაშკარავდება.

შეურაცხყოფილნი მიდიან, როგორც მოწაფეებმა დატოვეს იესო დრტვინვით:

„ძნელი სიტყვაა ეს; ვის შეუძლია მისი მოსმენა?“ The Desire of Ages, 392.

უკანასკნელი წვიმის უწყება არის აბაკუმის მეორე თავის „დავა“, და იგი არის ჭეშმარიტების სიტყვები, რომლებიც კევს განაცალკევებს ხორბლისაგან. ეს გამიჯვნა არის ის განწმენდა, რომელსაც აღასრულებს აღთქმის მაცნე. მილერიტულ ისტორიაში, დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის უწყებამ განწმენდა გამოიწვია, როდესაც იგი პირველად ვერ აღსრულდა და მოიტანა აბაკუმის მეორე თავის დაყოვნების დრო და მათეს ოცდამეხუთე თავის ათი ქალწულის იგავი. როდესაც შუადამის ღალადის უწყება საბოლოოდ აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მან კიდევ უფრო დიდი განწმენდა მოახდინა. სწორედ მაშინ იყო, რომ აღთქმის მაცნე უეცრად მოვიდა და საბოლოო განწმენდა და განწმედა დაიწყო. მოძრაობამ, რომელმაც სამი განწმედისა და განწმენდისაგან პირველი ორი გაიარა, მესამე ვერ გაიარა და 1863 წელს ლაოდუიკის უდაბნოში იქნა გაგზავნილი.

მილერიტულ ისტორიაში პროტესტანტები პირველად ჭეშმარიტების სიტყვებით განიწმინდნენ; ამის შემდეგ, მესამე გამომცდელი უწყების მოსვლისას, პირველი ანგელოზის მოძრაობაც განიწმინდა. მაგრამ ისინი, რომელნიც 1798 წლიდან 1844 წლამდე, ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში, მილერიტული ტაძრის მშენებლები იყვნენ, ვერ გაუძლეს მესამე გამომცდას, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა, თუმცა მათ სრულყოფილად აღასრულეს ათი ქალწულის იგავი.

„ბევრმა, ვინც პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებათა ზემოქმედებით გამოვიდა სიძის შესახვედრად, უარყო მესამე — უკანასკნელი გამომცდელი უწყება, რომელიც ქვეყნიერებას უნდა მიეცეს; და მსგავსივე პოზიცია იქნება დაკავებული, როდესაც უკანასკნელი მოწოდება გაისმება.“

„ამ იგავის ყოველი დეტალი გულდასმით უნდა იქნეს შესწავლილი. ჩვენ წარმოჩენილი ვართ ან გონიერ, ან უგუნურ ქალწულებად.“ Review and Herald, October 31, 1899.

წინასწარმეტყველური ისტორია, რომელიც დაიწყო მესამე ანგელოზის მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მარცხი იყო და იგი 1863 წლის აჯანყებით დასრულდა. 1850 წლისთვის და უაითმა დაწერა შემდეგი უწყება.

„უფალმა მომცა ხილვა, 26 იანვარს, რომელსაც მოგითხრობთ. მე ვიხილე, რომ ღვთის ხალხის ზოგიერთნი იყვნენ უგრძნობელნი და მიძინებულნი; მხოლოდ სანახევროდ იყვნენ გამოფხიზლებულნი და ვერ აცნობიერებდნენ იმ დროს, რომელშიც ახლა ვცხოვრობდით; და რომ „კაცი“ „მტვრის ჯაგრისით“ უკვე შემოსულიყო, და ზოგიერთებს ემუქრებოდათ წაღეკვა. მე შევევედრე იესოს, რომ ეხსნა ისინი, კიდევ ცოტა ხანს დაენდო მათთვის და მიეცა მათთვის საშუალება ეხილათ თავიანთი საზარელი საფრთხე, რათა მომზადებულიყვნენ მანამდე, ვიდრე

სამუდამოდ მეტისმეტად გვიანი გახდებოდა. ანგელოზმა თქვა: „დალუპვა მოდის, ვითარცა ძლიერი გრიგალი.“ მე შევევედრე ანგელოზს, შეწყალებოდა და ეხსნა ისინი, რომელთაც უყვარდათ ეს ქვეყანა, მიჯაჭვულნი იყვნენ თავიანთ ქონებას და არ იყვნენ მზად, ჩამოშორებოდნენ მას და გაეღოთ იგი მსხვერპლად, რათა დაეჩქარებინათ მაცნეთა გზა მშვიერი ცხვრების გამოსაკვებად, რომლებიც სულიერი საზრდოს უქონლობის გამო ილუპებოდნენ.

„როცა ვხედავდი, რომ საწყალი სულები ილუპებოდნენ დღევანდელი ჭეშმარიტების უქონლობის გამო, ხოლო ზოგი, ვინც ამტკიცებდა, რომ ჭეშმარიტება სწამდა, მათ დალუპვას უშვებდა იმ აუცილებელი საშუალებების შეკავებით, რომლებიც საჭირო იყო ღვთის საქმის წინ წასაწევად, ეს სანახაობა მეტისმეტად მტკივნეული იყო, და ანგელოზს ვევედრებოდი, მოეშორებინა იგი ჩემგან. ვიხილე, რომ როცა ღვთის საქმე მოითხოვდა მათი ქონებიდან ნაწილს, იესოსთან მისული იმ ჭაბუკის მსგავსად [მათე 19:16–22.] დანაღვლიანებულნი მიდიოდნენ; და რომ მალე გადმოივლიდა თავს გადავსებული შოლტი და მთლიანად წალეკავდა მათ სამფლობელოს, და მაშინ უკვე მეტისმეტად გვიანი იქნებოდა მიწიერი ქონების შესაწირავად და ზეცაში საუნჯის დასაგროვებლად.“ Review and Herald, April 1, 1850.

1850 წელს მტვრის-ჯაგრისის კაცი უკვე მოსული იყო. 1844 წლის 22 ოქტომბერს ალთქმის მაცნე უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში და მან დაიწყო ლევის ძეთა განწმენდისა და გასპეტაკების საქმე.

ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„დღეს სულები გამოიცდებიან და იტანჯებიან, და მრავალნი გადიან იმავე გზას, რომელიც გათელეს მათ, ვინც ქრისტე მიატოვა. როდესაც სიტყვის მიერ გამოიცდებიან, ისინი უარყოფენ ღვთაებრივ მოძღვარს. როდესაც ამხელენ მათ, რადგან მათი ცხოვრება ჭეშმარიტებასა და სიმართლესთან თანხმობაში არ არის, ისინი ზურგს აქცევენ მაცხოვარს; და მათი გადაწყვეტილება, შეურაცხყოფილ მოწაფეთა გადაწყვეტილების მსგავსად, აღარასოდეს იცვლება. ისინი აღარ დადიან ქრისტესთან ერთად. ამგვარად სრულდება სიტყვები: „ვისი სავენტილაციო ნიჩაბი მის ხელშია, და იგი სრულად გაწმენდს თავის კალოს, და შეკრებს თავის ხორბალს ბელელში.““ Signs of the Times, May 15, 1901.